

Arrest

nr. 205 721 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het opwerpen van algemene beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Zo houdt verzoeker voor wel degelijk zijn identiteit te hebben bewezen aan de hand van een geboorteakte. De Raad wijst er echter op dat, hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het verder geen enkel objectief element bevat zoals een foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoekers identiteit of nationaliteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Gelet op de stereotiepe uitleg van verzoeker en zijn echtgenote ter verklaring voor het ontbreken van hun paspoort en identiteitskaart evenals die van hun kinderen, uit de commissaris-generaal terecht het vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote hun paspoorten doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden omdat er hierin mogelijks informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal aflegde, overeenstemmen.

Verder doet verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen af als loutere details, zonder evenwel concrete argumenten aan te voeren die de desbetreffende motieven in een nader daglicht stellen. Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat haar niet kwalijk kan genomen worden dat zij geen identiteitsdocumenten voorlegt. Volgens verzoekende partij is dat ook helemaal niet nodig indien de verzoekende partij een verklaring kan geven en zij coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar vrees voor vervolging, zoals dit *in casu* is gebeurd. Verzoekende partij benadrukt dat zij etnisch Albanees is, behoort tot een bepaalde sociale groep, en om die reden in Macedonië geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten voor de bedreigingen van de schuldeisers.

Met haar algemeen betoog dat haar niet kwalijk kan genomen worden dat zij geen identiteitsdocumenten voorlegt en dat dit ook helemaal niet nodig is indien zij een verklaring kan geven en zij coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar vrees voor vervolging, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij de grond in voormelde beschikking waar wordt vastgesteld:

“Zo houdt verzoeker voor wel degelijk zijn identiteit te hebben bewezen aan de hand van een geboorteakte. De Raad wijst er echter op dat, hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het verder geen enkel objectief element bevat zoals een foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoekers identiteit of nationaliteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. De Raad benadrukt dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). Gelet op de stereotiepe uitleg van verzoeker en zijn echtgenote ter verklaring voor het ontbreken van hun paspoort en identiteitskaart evenals die van hun kinderen, uit de commissaris-generaal terecht het vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote hun paspoorten doelbewust voor de Belgische asielinstanties achterhouden omdat er hierin mogelijk informatie, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal aflegde, overeenstemmen.”

Verzoekende partij gaat met haar algemene stelling dat zij *“coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar vrees voor vervolging”* bovendien geheel voorbij aan de verschillende concrete vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, met name de beweerdde bedreigingen door de schuldeisers van haar broer S., heeft besloten.

Verzoekende partij brengt, zoals ook eerder al in de beschikking van 5 april 2018 werd vastgesteld, geen concrete en valabele argumenten bij die aan die talrijke concrete vaststellingen, zoals o.a. de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekende partij haar verklaringen (en die van haar echtgenote) een groot aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen bevatten - het betoog ter zitting dat ze coherente verklaringen aflegt betreffende haar vrees voor vervolging mist dan ook elke grondslag en ernst-, ook maar enigszins afbreuk doen of hier een ander licht opwerpen.

Daar waar verzoekende partij poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, dient erop gewezen dat, daargelaten of verzoekende partij tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet behoort, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. Hij of zij dient immers een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij uiteengezette relaas, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Nu aan de door verzoekende partij ingeroepen problemen met en bedreigingen door de schuldeisers (van haar broer S.) geen geloof wordt gehecht, is het door haar opgeworpen argument dat zij hiervoor geen bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten zou kunnen genieten niet relevant of dienstig.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS